

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-ЖА Е. SHARPSTON

представено на 7 май 2009 година¹

1. В хипотеза, при която означението на храна, в което се споменава мястото на източника ѝ, е регистрирано от група местни производители като (национална) колективна марка и е подадена заявка за регистрирането му като (общностно) защитено наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) или защитено географско указание (наричано по-нататък „ЗГУ“), доколко друг производител, който използва подобно означение за подобна храна, може в защита срещу твърдението, че етикетиранието на неговата храна може да въведе потребителите в заблуда, да се позовава на i) обстоятелството, че при разглеждането на заявката за получаване на статут на ЗНП или ЗГУ все още не е установено, че означението не е станало родово, и/или ii) на обстоятелството, че е използвал означението добросъвестно от дълго време?

2. Това е същността на въпросите, отправени до Съда по настоящото дело от Tribunale Civile di Modena (Граждански съд Модена), Италия.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

Общностната правна уредба

3. Настоящото запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни², на Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетиранието, представянето и рекламата на храните³ и на Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките⁴.

2 — ОВ L 208, 1992 г., стр. 1 (наричан по-нататък „Регламент № 2081/92“ или „Регламентът“).

3 — ОВ L 109, 2000 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 9 (наричана по-нататък „Директива 2000/13“). С нея е заменена Директива 79/112/ЕИО на Съвета от 18 декември 1978 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетиранието, представянето и рекламата на храни, предназначени за крайния потребител (ОВ L 33, 1979 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Директива 79/112“).

4 — ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92 (наричана по-нататък „Директива 89/104“). Тази директива е отменена с Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, 2008 г., стр. 25), но е в сила към момента на възникване на фактите по делото пред националната юрисдикция.

без да се засягат други специфични разпоредби на Общността.

4. Регламент № 2081/92 установява рамката за закрила на регистрирани наименования за произход и географски указания⁵. Съгласно Регламента означенията на някои земеделски продукти и храни могат да се защитят на територията на Общността като ЗНП или ЗГУ, когато съществува връзка между характеристиките на въпросния продукт или храна и географския им произход⁶.

5. Пето съображение от Регламента гласи, че етикетирването на земеделските продукти и храните е предмет на общите правила, съдържащи се в Директива 79/112⁷, и че с оглед на специфичното им естество би трябвало да се приемат допълнителни специални разпоредби за земеделските продукти и храни от специфичен географски район. Член 1, параграф 2 от Регламента, определяйки неговия обхват, изрично постановява, че той се прилага,

6. Член 2 предвижда, че закрила на наименованията за произход и на географските указания се получава в съответствие с Регламента и той определя условията, на които трябва да отговаря означението, за да се квалифицира като „наименование за произход“ или „географско указание“.

7. За целта член 2, параграф 2, буква а) гласи, че „наименование за произход“ означава името на регион, специфично място или страна, използвани за описание на земеделски продукт или храна с произход от тях, чието качество или чиито характеристики основно или изключително се дължат на особена географска среда с присъщите ѝ природни и човешки фактори и чиито производство, преработка и подготовка се извършват в определената географска област. Член 2, параграф 2, буква б) определя като „географско указание“ името на регион, специфично място или страна, използвано за описание на земеделски продукт или храна, който или която притежава специфично качество, репутация или други характеристики, които могат да бъдат отнесени към този географски произход, и чиито производство и/или преработка и/или подготовка се извършват в определената географска област.

5 — Считано от 31 март 2006 г., този регламент е заменен от Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, 2006 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114). Член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от по-ранния регламент понастоящем са възпроизведени в по-късния регламент съответно като член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2. Нито тези разпоредби, нито разпоредбите, въвеждат изменения, които да повлияят на разрешаването на отправените въпроси. Макар обжалваната санкция (вж. по-доу, точка 21) да е наложена след влизането в сила на последния посочен регламент, твърдените нарушения по настоящото дело са извършени през 2002 г. Поради това се позовавам на разпоредбите на по-ранния регламент, а коментарите ми се прилагат по аналогия и за последващия.

6 — Както е подчертано в девето съображение от Регламента.

7 — Съображение 1 от Директива 2000/13 гласи, че целта ѝ е да консолидира промените, направени в Директива 79/112. Впоследствие Директива 2000/13 е тълкувана от тази позиция (вж. например точка 53 от заключението на генералния адвокат Stix-Hackl към Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Lidl Italia, C-315/05, Recueil, стр. I-11181).

8. По-нататък член 3 определя два случая, в които определени означения не могат да бъдат регистрирани. — съществуващото положение в други държави членки,

9. По-специално член 3, параграф 1 предвижда: — съответното национално или общо-
стно законодателство.

„Означения, които са станали родови, не могат да бъдат регистрирани.

За целите на настоящия регламент „означение, което е станало родово“ означава означение на земеделски продукт или храна, което, макар и да се свързва с мястото или региона, където този продукт или тази храна е бил(а) първоначално произвеждан(а) или предлаган(а) на пазара, е станало обичайно означение на даден земеделски продукт или храна.

За установяване дали едно означение е станало родово или не, трябва да се вземат предвид всички фактори, по-специално:

— съществуващото положение в държавата членка, от която произлиза означението, и в районите на потребление,

Когато след провеждане на посочената в членове 6 и 7 процедура дадена заявка за регистрация е била отхвърлена, поради това че едно означение е станало родово, Комисията публикува това решение в *Официален вестник на Европейските общности*. [неофициален превод]

10. В член 5 е описана процедурата, която държавата членка трябва да следва, когато е подадена заявка за регистрацията на означение. Релевантните разпоредби на член 5, параграф 5⁸ гласят:

„Държавата членка проверява дали заявката е обоснована и я изпраща [...] на Комисията, ако счете, че тя отговаря на изискванията по настоящия регламент.

8 — Първите три алинеи. Втора и трета алинея са изменени с Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от 17 март 1997 година (ОВ L 83, 1997 г., стр. 3).

Тази държава членка може само временно да предостави на национално равнище закрила по смисъла на настоящия регламент на означение, което е изпратено по изискуемия начин, и когато е подходящо — период за приспособяване от датата на това изпращане; [...]

Такава временна национална закрила се прекратява от датата, на която се вземе решение за регистрация по настоящия регламент. Когато се вземе такова решение, може да бъде разрешен период до пет години за адаптиране, при условие че съответните предприятия са търгували законно продуктите, като са използвали въпросните означения непрекъснато най-малко пет години преди датата на публикацията по член 6, параграф 2“. [неофициален превод]

11. В член 13 подробно се урежда закрилата, предоставена на регистрираните означения. Текстът на релевантните части от него е следният:

„1. Регистрираните означения са защитени от:

- а) пряко или косвено търговско използване на регистрирано означение по отношение на продукти, които не са обхванати от регистрацията, доколкото тези продукти са сравними с продуктите, регистрирани под това означение, или доколкото употребата

позволява да се експлоатира репутацията на защитеното означение;

- б) злоупотреба, имитация или споменаване, дори ако е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното означение е преведено или придружено от израз като [...] „вид“ [...];
- в) всяка друга фалшива или заблуждаваща индикация по отношение на източника [...] на продукта [...], която може да създаде фалшива представа за неговия произход;
- г) всяка друга практика, която би могла да заблуди обществеността по отношение на истинския произход на продукта.

[...]

3. Защитените означения не могат да станат родови.

[...]“ [неофициален превод]

а) да са такива, че да въвеждат в заблуда купувача, в частност:

Директива 2000/13

і) относно характеристиките на храната и в частност относно нейн[ия] [...] източник или произход [...];

12. Директива 2000/13 сближава законодателствата на държавите членки включително относно етикетирането на храните. Съображение 6 от тази директива гласи, че „[р]егламентирането на етикетирането на храните трябва да се основава преди всичко на необходимостта от осведомяване и защита на потребителя“.

[...]

3. Забраните или ограниченията, предвидени в параграф 1 [...], важат също така за:

13. Текстът на релевантните разпоредби на член 2 е следният:

а) представянето на храни и в частност за тяхната форма, външен вид или опаковка, използваните материали за опаковка, начина, по който те са подредени и средата, в която са изложени;

„1. Етикетирането и използваните методи не трябва:

б) рекламата“.

14. Текстът на релевантните разпоредби *Директива 89/104* на член 5 е следният:

„1. Търговското наименование на дадена стока е наименованието, предвидено в общностните разпоредби, които се прилагат за нея.

15. Директива 89/104 е първата директива за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките.

16. Текстът на релевантните разпоредби на член 3, параграф 1 е следният:

а) Поради липсата на общностни разпоредби, търговското наименование е наименованието, предвидено в законите, подзаконовите актове и административните разпоредби, приложими в държавата членка, в която продуктът се продава на крайния потребител или на заведенията за обществено хранене.

„Не се регистрират, а ако бъдат регистрирани, се обявяват за недействителни:

[...]

При липса на такова, търговското наименование се състои от обичайното наименование[...] в държавата членка, в която се продава на крайния потребител или на заведенията за обществено хранене, или от описанието на храната и ако е необходимо, на нейната употреба, което да е достатъчно ясно, за да позволи на купувача да определи истинския ѝ вид и да я отличи от други продукти, с които може да бъде обърквана“.

в) марки, състоящи се изключително от знаци или означения, които могат да послужат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или времето на производство на стоките или предоставяне на услугите, или на други характеристики на стоките или услугите;

г) марки, състоящи се изключително от знаци или означения, които са станали обичайни в говоримия език или в добросъвестната и трайно установена търговска практика;

[...]“

17. Текстът на член 15, параграф 2 е следният:

„Чрез дерогация от член 3, параграф 1, буква в), държавите членки могат да предвидят, че знаците или означенията, които в търговската дейност могат да служат за означаване на географския произход на стоките или услугите, могат да бъдат колективни, гаранционни или сертификатни марки. Такава марка не дава право на притежателя да забрани на трето лице да използва в търговската дейност такива знаци или означения, при условие че ги използва в съответствие с честната производствена или търговска практика; по-конкретно, такава марка не може да се противопостави на трето лице, което има право да използва географско наименование“.

I - 8050

Фактите, производството и преюдициалните въпроси

18. Община Felino се намира в област Емилия-Романя в Италия. Cavazzuti SpA, понастоящем Grandi Salumifici Italiani SpA (наричано по-нататък „GSI“) произвежда траен колбас, който продава като „Salame Felino“ или „Salame tipo Felino“⁹. То произвежда този салам в Модена (която също се намира в област Емилия-Романя, на около 50 km от Felino) и извършва посочената дейност от около 1970 г.

19. На 16 май 2006 г. Област Емилия-Романя налага на GSI административна санкция заради означението „Salame tipo Felino“, използвано върху етикетите му по заблуждаващ за потребителите начин. Според областта GSI нарушава член 2 от Законодателен декрет 109/92, с който в италианското вътрешно право е транспониран член 2 от Директива 2000/13.

20. Към момента на постановяване на санкцията означението „Salame Felino“ не е регистрирано нито като ЗНП, нито като ЗГУ. Актът за преюдициално запитване упоменава, че след предложенията, направени от Associazione per la Tutela del Salame Felino (Сдружение за закрилата на „Salame Felino“, наричано по-нататък „APTSE“) и от Associazione delle Industrie delle Carni (Сдружение на предприятията от месната промишленост, наричано по-нататък

⁹ — Преводът на английски на този израз е „Felino-type Salami“ [на български — салам от вида „Felino“].

„ASSICA“) е подадена заявка за признаването на „Salame Felino“ за ЗГУ съгласно Регламент № 2081/92. Към момента на запитването обаче означението все още не е регистрирано въз основа на заявката.

21. GSI подава жалба до Tribunale Civile di Modena, с която иска отмяна на административната санкция поради това, че означението „Salame Felino“ е родово и е било добросъвестно използвано продължително време извън община Felino, включително във връзка с колективна марка. Tribunale Civile спира производството по делото и отправя следните въпроси до Съда:

„1) Трябва ли член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2081/92 (понастоящем член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 510/2006), във връзка с член 2 от Законодателен декрет № 109/92 (член 2 от Директива 2000/13/ЕО), да се тълкуват в смисъл, че включващо позоваване на географско място наименование на храна, за което е подадена заявка за регистрация като ЗНП или ЗГУ по смисъла на посочените регламенти, която на национално равнище е „отхвърлена“ или във всеки случай чието изпращане на Комисията на Европейските общности е блокирано, следва да се разглежда като родово поне през целия период, през който това „отхвърляне“ или „блокиране“ произвежда действие?

2) Трябва ли член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2081/92 (понастоящем член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 510/2006), във връзка с член 2 от Законодателен декрет № 109/92 (член 2 от Директива 2000/13/ЕО), да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, в което се споменава определено място и което не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ по смисъла на посочените регламенти, може да бъде законно използвано в рамките на европейския пазар от производителите, които са използвали това наименование добросъвестно и постоянно за продължителен период до влизането в сила на Регламент (ЕО) № 2081/92 (понастоящем Регламент (ЕО) № 510/2006) и в периода след неговото влизане в сила?

3) Трябва ли член 15, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките да се тълкува в смисъл, че на притежателя на включваща позоваване на географско място колективна марка за храна не е позволено да възпрепятства производителите на храна със същите характеристики да я обозначават с наименование, сходно с включеното в колективната марка, при условие че посочените производители са използвали това наименование добросъвестно и постоянно много преди датата на регистрацията на посочената колективна марка?“

22. GSI, Област Емилия-Романя, APTSF, гръцкото и италианското правителство и Комисията представят писмени становища:

вища, а след това и устни становища в съдебното заседание.

Предварителни бележки

23. Санкцията, наложена на GSI, се отнася до нарушение на член 2 от Законодателен декрет 109/92. Ето защо е ясна преценката, която националната юрисдикция следва да направи: дали GSI е въвело потребителите в заблуда с използваното върху етикетите му означение „Salame tipo Felino“. Tribunale di Modena е поискал от Съда да изясни значението на някои фактори във връзка с тази преценка.

24. Сред тях е стойността на самото означение. Първият отправен до Съда въпрос цели да изясни кога и по какви причини означението може да се счита за родово. Отговорът на този въпрос изисква единствено преглед на режима за регистрация, установен с Регламент № 2081/92. Като се има обаче предвид контекстът на проблема пред запитващата юрисдикция, е необходимо Съдът да разгледа и как квалифицирането на означението като родово ще се отрази на преценката, която националната юрисдикция следва да направи на използването на означението върху етикет.

25. Това налага Съдът ясно да се произнесе по взаимодействието между Регламент № 2081/92 и Директива 2000/13. В отговора си на втория въпрос ще се спра на този аспект, след което ще разгледам какво е значението на добросъвестността на дружеството и на продължителността на използване на дадено означение при преценката от страна на юрисдикцията дали, както се твърди, е налице заблуждаващ етикет.

По първия въпрос

26. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали географско означение, заявката за регистрация на което като ЗНП или ЗГУ е отхвърлена или блокирана, трябва да се счита за родово поне през периода, в който отхвърлянето или блокирането запазват действието си.

По допустимостта

27. Направени са две отделни възражения срещу допустимостта.

28. Първо, APTSF и италианското правителство оспорват фактите, на които се основава въпросът. Италианското прави-

телство твърди, че в рамките на процедурата по регистрация не е имало отхвърляне или блокиране. APTSF твърди, че единствената предстояща формалност във връзка със заявката за регистрация на означението е нейното публикуване.

29. Не мога да приема никое от посочените твърдения като основание първият въпрос да се обяви за недопустим.

30. Член 234 ЕО се основава на ясно разделение на функциите между националните юрисдикции и Съда. Фактическите въпроси попадат в компетентността на националните юрисдикции, докато ролята на Съда е да дава насоки за тълкуването на общностното право. Следователно за своето решение по преюдициално запитване Съдът трябва да се основава на фактите, изложени от националната юрисдикция в акта за преюдициално запитване¹⁰.

31. От акта за преюдициално запитване е видно, че към момента на възникване на фактите по делото производството по заявката съгласно Регламент № 2081/92 е висящо, а означението „Salame Felino“ не е вписано в регистъра. С оглед анализа на отправените въпроси причините, поради които това е било или би могло да е така, са без всякакво значение.

32. Второ, италианското правителство и Комисията твърдят, че първият въпрос е недопустим, тъй като почива на погрешното допускане, че обхватът на член 2 от Директива 2000/13 може да бъде ограничен от Регламента. Освен това според Комисията за разрешаването на делото пред националната юрисдикция не е необходимо първо да се разгледа въпросът дали по време на процедурата за регистрация по Регламент № 2081/92 означението е родово. Комисията счита, че националната юрисдикция следва да разреши висящия пред нея спор единствено въз основа на националните разпоредби за транспониране на Директива 2000/13.

33. Въпреки че твърденията на Комисията са релевантни, е напълно възможно регистрацията на означение (или класифицирането му като родово) съгласно Регламент № 2081/92, макар и да не ограничава обхвата на член 2 от Директива 2000/13, да повлияе върху решението на юрисдикцията дали етикетът, в който се използва означението, е заблуждаващ по смисъла на Директива 2000/13. Ето защо разрешаването на първия въпрос е предварителна стъпка, която евентуално би се оказала необходима за правилното разрешаване на втория въпрос.

34. Следователно считам, че Съдът трябва да отговори на първия въпрос.

10 — Вж. най-скоро постановеното по въпроса Решение от 8 май 2008 г. по дело Danske Svineproducenter (C-491/06, Сборник, стр. I-3339, точка 23 и цитираната съдебна практика).

По същество

35. С Регламент № 2081/92 се установява система, по силата на която означението, което указва източника на продукта, може да се впише в списък със защитени на общностно равнище означения. Комисията проверява дали означението може да получи защита. Съгласно член 3, параграф 1 Комисията може да откаже регистрацията на означение включително поради това че според нея то е родово.

36. Не може да се приеме обаче, че означението е родово по смисъла на Регламента, освен ако и докато Комисията не отхвърли заявката на това конкретно основание.

37. Също няма основание да се приеме, че географското означение е родово, докато се установи, че то не е такова. В редица случаи географското означение е чисто информативно. Понякога то може и да покрива изискванията за закрила съгласно Регламента. От материалите на разположение на Съда обаче изобщо не се установява, че като наименования на храна географските означения обикновено стават родови.

38. Следователно противно на твърденията на GSI националната юрисдикция не може да приеме, че означението в процес на регистрация е родово, освен ако и докато Комисията не установи това.

39. Също не може да се допусне и че означението *не е* родово по смисъла на Регламента¹¹.

40. При това положение запитващата юрисдикция следва да определи дали използваното от GSI спорно наименование действително може да въведе купувачите в заблуда по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2000/13. При разрешаването на този въпрос при липса на окончателна преценка от страна на Комисията съгласно Регламент № 2081/92 запитващата юрисдикция вероятно ще трябва да вземе под внимание някои характеристики на означението, които Комисията също би взела предвид, когато преценява дали означението следва да получи защита или е родово по смисъла на Регламента. За целта тази юрисдикция може да вземе предвид практиката на Съда във връзка с Регламента.

¹¹ — Обстоятелството, че съгласно член 5, параграф 5 от Регламента, когато съответните органи на държава членка са представили на Комисията заявка за закрилата на означение, държавата членка може да предостави временна закрила на означението в рамките на своята територия, докато производството по заявката е все още висящо, според мен не променя положението по един или друг начин.

41. За своя отправна точка Съдът приема определението на член 3, параграф 1, съгласно което означението на храната е родово, когато (макар и да се свързва с мястото или региона, където тази храна е била първоначално произвеждана или предлагана на пазара) е станало обичайно означение на съответната храна¹². Той приема, че родовият характер на означението трябва да се определя включително като се разгледат съществуващото положение в държавата членка, от която произхожда означението, и в районите на потребление, както и в други държави членки, а така също и съответното национално или общностно законодателство¹³.

42. В светлината на изложеното предлагам в отговор на първия отправен от запитващата юрисдикция въпрос Съдът да постанови, че до отхвърлянето на заявка за закрилата на означение от Комисията, на основание че същото е родово, не може да се допусне, че това означение е родово по смисъла на Регламент № 2081/92.

12 — В точка 133 от своето заключение по дело Германия и Дания/Комисия (С-465/02 и С-466/02, *Rescueit*, стр. I-9115) генералният адвокат Ruiz-Jarabo Colomer сочи, в рамките на полезни пояснения във връзка с естеството на родовото означение, че тези означения са преминали процес на популяризиране. Според мен това определение ясно очертава понятието.

13 — Решение по дело Германия и Дания/Комисия, посочено по-горе (точки 75—100) и Решение от 26 февруари 2008 г. по дело Комисия/Германия (С-132/05, *Сборник*, стр. I-957), и по-специално точка 53.

По втория въпрос

43. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали означението на храна, в което се споменава определено място, но не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ, може да се използва законно от производители, които са го използвали добросъвестно и постоянно през продължителен период от време още преди влизането в сила на Регламент № 2081/92.

По допустимостта

44. APTSF твърди, че вторият въпрос е недопустим, тъй като се основава на фактическа грешка. Поради изложените в точка 30 съображения този довод следва да се отхвърли.

45. Италианското правителство твърди, че вторият въпрос е недопустим, тъй като при преценката относно етикетирането нито общностното, нито националното право вземат предвид добросъвестността. Това е твърдение по съществуването на спора. Ето защо ще му отдели внимание при разглеждането на втория въпрос по същество.

По същество

Взаимодействието между Директива 2000/13 и Регламент № 2081/92

46. Директива 2000/13 и Регламент № 2081/92 пораждаат действие на различни равнища и са приети от общностния законодател за постигането на различни цели.

47. Директива 2000/13 сближава законодателствата на държавите членки относно етикетването на храни, като по този начин допринася за безпрепятственото функциониране на вътрешния пазар. Регламентирането на етикетването на храните, както е отбелязано в съображение 6, трябва да се основава преди всичко на необходимостта от осведомяване и защита на потребителя. Както правилно отбелязва италианското правителство, за целта Директива 2000/13 задължава производителите да посочат достатъчно информация върху етикетите, за да дадат възможност на потребителите да направят своя избор при пълно познаване на фактите. Това включва предоставянето на информация относно точното естество и характеристиките на продукта, включително неговия произход или източник.

48. За разлика от това целта на Регламента е по-подробно очертана. Негова отправна точка е предпоставката, че рекламата на някои продукти с известни характеристики може да бъде от значителна полза

за селската икономика, като подобри приходите на стопаните¹⁴, и че търсенето на продукти със специфично качество от страна на потребителите създава нарастващо търсене на земеделски продукти или храни с географски произход, който може да бъде идентифициран¹⁵. Регламентът насърчава предоставянето на ясна и кратка информация относно произхода на продукта, за да се даде възможност на потребителите да направят най-добрия избор¹⁶, предвиждайки специални разпоредби за земеделските продукти и храни от специфична географска област¹⁷. За целта Регламентът въвежда рамка от правила на Общността, която рамка осигурява еднообразна закрила на регистрираните географски указания и наименования за произход, като по този начин осигурява честна конкуренция между производителите и увеличава доверието на потребителите към продуктите¹⁸. В този смисъл, макар закрилата на географските наименования без съмнение да оказва влияние върху избора на потребителите, целите на Регламента са по-широки от осигуряването на закрилата на потребителите.

49. Независимо от различните цели и сфери на действие, използването на географски означения върху етикетите на храните може да попадне както в приложното поле на Регламента, така и в това на Директива 2000/13. Това може да се случи в три отделни хипотези: първо, когато означението, използвано върху етикета на храна, е било разгледано от Комисията

14 — Второ съображение от Регламента.

15 — Трето съображение от Регламента.

16 — Четвърто съображение от Регламента.

17 — Пето съображение от Регламента.

18 — Седмо съображение от Регламента.

и регистрирано съгласно Регламентa, второ, когато е било разгледано, но е било установено, че то е родово, трето, когато разглеждането съгласно Регламентa не е приключило. Настоящото запитване се отнася само до третата хипотеза. За пълнота обаче първо ще се спра накратко на останалите два случая.

— Родово означение

52. Както Комисията правилно сочи в доводите си във връзка с допустимостта, когато съгласно Регламентa означението е разгледано и е установено, че то е родово, това не е пречка националната юрисдикция да прецени дали използването на това означение върху етикета на храна е заблуждаващо съгласно правилата на Директива 2000/13.

— Регистрирано означение

50. Когато означението е било разгледано от Комисията и вписано в установения с Регламентa регистър, използването му може да бъде ограничено.

53. GSI твърди, че ако се установи, че дадено означение е родово, то не може да се ползва от закрила съгласно Регламентa. Това действително е така; не мога обаче да се съглася с извода, който GSI се опитва да направи, а именно че не е възможно да се приеме, че използването на такова означение върху етикета е заблуждаващо съгласно Директива 2000/13.

51. Ако се използва, без да са изпълнени условията за това или по начин, който противоречи на член 13, параграф 1 от Регламентa, има вероятност използването да „[е такова], че да въвежда[...] в заблуда купувача, в частност относно характеристиките на храната и в частност относно нейн[ия] [...] източник или произход“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2000/13.

54. Напротив, ясно е, че има обстоятелства, при които потребителят наистина може да бъде въведен в заблуда поради използването на родово означение върху етикета на продукт (например при храна, върху етикета на която е поставено родово означение, но тя няма никоя от характеристиките, обичайно свързвани в съзнанието на потребителя с означението).

55. Следователно ако се установи, че означението е родово, националната юрисдикция все пак може да прецени дали етикетът върху определена храна е заблуждаващ съгласно член 2 от Директива 2000/13.

56. В това отношение националната юрисдикция следва да вземе под внимание обстоятелството, че констатацията на Комисията относно родовия характер на означението се основава на преценка на неговите характеристики. Следователно посочените характеристики и направената въз основа на тях констатация на Комисията относно родовия характер на означението са фактори с определено значение, които националната юрисдикция следва да вземе под внимание, когато преценява дали използването на означението върху етикетите на храните въвежда потребителя в заблуда¹⁹.

— Неразгледано означение

57. Както вече посочих в отговора си на първия въпрос, ако означението не е било разгледано от Комисията, няма основание да се приеме, че то е родово по смисъла на Регламент № 2081/92.

58. От друга страна, докато Комисията вземе решение, означението, отнесено за разглеждане пред нея, не се ползва от закрилата на Регламента, освен ако държавата членка не реши да се възползва от възможността, която ѝ дава член 5, параграф 5, да предостави временна закрила.

59. При липсата на такава временна закрила националната юрисдикция следва единствено да прецени въз основа на разпоредбите на националното законодателство за транспониране на член 2 от Директива 2000/13 дали означението, използвано при етикетирването, е заблуждаващо.

60. Тези разпоредби обаче не следва да се използват като основание за установяването на успоредна система за закрила на нерегистрираните географски означения. В контекста на настоящото дело, макар да е възможно националните юрисдикции да приемат, че означението „Salame Felino“ отговаря на условията за регистрация, установени в Регламента²⁰, те следва да преценят използването му единствено въз основа на разпоредбите за транспониране на член 2 от Директива 2000/13.

¹⁹ — Вж. по-долу, точка 60 и сл.

²⁰ — APTSF се позовава на редица национални съдебни решения в това отношение. В рамките на Регламента обаче тази констатация следва да се направи от Комисията и само от нея.

61. В този смисъл въпросът пред националната юрисдикция е чисто и просто дали етикетът, използван за произвеждания от GSI салам, би могъл да въведе в заблуда италианския потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен²¹.

62. При разрешаването на този въпрос националната юрисдикция следва да се запита дали потребителят би могъл да бъде въведен в заблуда относно източника на продукта. Тя би следвало да направи това, като разгледа връзката между самия продукт и географския район, указан с означението. Съгласно член 2 от Директива 2000/13 е възможно да се установи, че етикет, който използва означение, което предполага или указва определен източник, е *prima facie* заблуждаващ, ако продуктът изцяло се произвежда на друго място и по време на целия процес на производство няма никаква връзка с указаната географска територия.

63. Националната юрисдикция следва също да вземе под внимание дали потребителят би могъл да бъде въведен в заблуда относно друга характеристика на продукта. За целта тя трябва да прецени дали означението, посочено върху етикета, е специфично за някой регион или е станало родово означение, което се

използва за продукт с определени характеристики²². В рамките на тази преценка националната юрисдикция би следвало надлежно да вземе под внимание коментари и твърдения, подобни на тези, които биха били направени пред Комисията в заявка за закрила по Регламента или във възражение срещу подобна заявка.

64. Що се отнася до формулирането на текста върху етикета, използването на думата „вид“ може да е доказателство, че с означението се внушава представата за характеристиките на продукта, а не за неговия произход. Както обаче правилно отбелязва Комисията, използването на тази дума не гарантира, че етикетът не е заблуждаващ.

65. Националната юрисдикция следва също да вземе предвид представянето на опаковката, и по-специално разположението и големината на географското означение и описанието на мястото на производство²³. Член 3, параграф 1, точка 8 от Директива 2000/13 гласи, че при спазване на изключенията, които също се съдържат в тази директива, върху етикета на храните задължително се указват мястото на произхода или източника на храната, когато липсата на това посочване може да заблуди потребителя относно истинския произход на храната. На практика това трябва да означава, че дори географското

21 — Вж. Решение от 6 юли 1995 г. по дело Mars (C-470/93, Recueil, стр. I-1923, точка 24), Решение от 16 юли 1998 г. по дело Gut Springenheide и Tusky (C-210/96, Recueil, стр. I-4657, точка 31) и Решение от 13 януари 2000 г. по дело Estée Lauder (C-220/98, Recueil, стр. I-117, точка 30). В точка 54 от заключението си към Решение от 15 юли 2004 г. по дело Douwe Egberts (C-239/02, Recueil, стр. I-7007) генералният адвокат Geelhoed добавя, че това предполага потребителят винаги да се запознава с информацията върху етикета и да е в състояние да прецени стойността ѝ, преди да закупи (за първи път) даден продукт.

22 — Освен ако въпросното означение е просто географско указание на източника и не е предназначено да информира потребителя относно характеристиките на продукта — вж. Решение от 7 ноември 2000 г. по дело Warsteiner Brauerei (C-312/98, Recueil, стр. I-9187, точка 44).

23 — В този ред на мисли, според мен информацията, указваща адреса на управление на дружеството, не означава непременно, че от нея потребителите научават къде продуктът действително се произвежда.

означение да е посочено с цел реклама на характеристиките на храната, етикетът трябва „да казва цялата истина“, за да не въвежда в заблуда потребителя, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен.

Релевантност на добросъвестността и продължителното използване

66. Директива 2000/13 не упоменава нито добросъвестността, нито продължителното използване. Тя по-специално не уточнява, че добросъвестното използване на означение или постоянното му използване за продължителен период от време може да бъде изтъкнато като възражение срещу твърдението за заблуждаващо етикетиране.

67. От националните юрисдикции се изисква да проверяват твърденията за нарушение на националните разпоредби за транспониране на член 2 от Директива 2000/13 въз основа на впечатлението, което поражда използването на означение върху етикета на храна у потребителя, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен.

I - 8060

68. Според мен е логично, ако определен фактор може да промени очакванията на потребителя, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен (както отбелязва Италия), националната юрисдикция да има всички основания да вземе този фактор под внимание в преценката си дали етикетът на храната може да въведе потребителя в заблуда.

69. Продължителността на използването на означението е обективен фактор, който може да повлияе на очакванията на разумния потребител. За разлика от това не виждам по какъв начин (субективната) добросъвестност на производителя или търговеца на дребно може да повлияе върху (обективното) впечатление, което използването на географско означение върху етикет оставя у потребителя.

70. В съответствие с изложеното предлагам в отговор на втория поставен от запитващата юрисдикция въпрос Съдът да постанови, че означението на хранителен продукт, в което се споменава определено място, но не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ, може законно да се използва, но не и по начин, който би могъл да въведе в заблуда средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. При преценка дали това е така националните юрисдикции могат да вземат под внимание продължителността на използването на означението. Добросъвестността на производителя (или липсата ѝ) обаче е ирелевантна.

По третия въпрос

По допустимостта

71. Италианското правителство твърди, че третият въпрос е недопустим, тъй като делото пред националната юрисдикция не се отнася до колективните марки. Област Емилия-Романя нито е титуляр на марката, нито твърди, че GSI я е нарушило. Освен това в съдебното заседание италианското правителство посочва, че запитващата юрисдикция се интересува единствено дали има вероятност етикетите на GSI да въведат в заблуда потребителите и че независимо от встъпването на APTSF в производството, нарушението на колективна марка не е част от предмета на делото пред националната юрисдикция.

72. Съдът може да откаже да отговори на преюдициално запитване, ако то няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство²⁴. Третият отправен въпрос цели да се установи дали в Директива 89/104 може да се намери друго основание GSI да не използва означението „Salame Felino“. Административната санкция, обжалвана по главното производство, обаче се основава единствено на твърдение за нарушение на националните разпоредби за транспониране на член 2 от Директива 2000/13.

73. В акта, с който се налага административната санкция, е отбелязано, че „Salame Felino“ е регистрирана марка, но това е направено във връзка с констатацията, че използването на „Salame Felino“ въвежда потребителите в заблуда. GSI също се позовава на добросъвестното използване на означението „Salame Felino“ от търговци извън община Felino във връзка с колективна марка в рамките на доводите си, че използването от него означение върху етикетите не въвежда потребителите в заблуда.

74. Липсата на твърдение за нарушаването на колективна марка²⁵ сочи, че въпросът дали титулярът ѝ може да възрази срещу добросъвестното използване на означение, подобно на това, което се намира в колективната марка, е ирелевантен спрямо основния въпрос пред националната юрисдикция, а именно при какви обстоятелства има вероятност дружество да въведе потребителите в заблуда поради използването на географско означение върху етикетите на своите продукти.

75. Поради това третият въпрос е недопустим.

24 — Вж. Решение от 19 април 2007 г. по дело Asemfo (С-295/05, Сборник, стр. I-2999, точка 31).

25 — Действително APTSF, което е титуляр на две фигуративни колективни марки, твърди, че дори е невъзможно използването на географско означение да наруши посочените марки.

Заключение

76. Поради изложените съображения предлагам Съда да отговори на първите два въпроса, отправени от Tribunale Civile di Modena, по следния начин:

- „1) Член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (понастоящем член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 510/2006) трябва да се тълкуват в смисъл, че не може да се приеме, че означението на хранителен продукт, в което се съдържа позоваване на географско място и за което е направена заявка за регистрация като защитено наименование за произход или защитено географско указание по смисъла на посочените регламенти, е родово, освен ако и докато Комисията не отхвърли заявката на основание, че означението е станало родово.

- 2) Същите разпоредби във връзка с член 2 от Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетирането, представянето и рекламата на храните трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, в което се споменава определено място, но не е регистрирано като защитено наименование за произход или защитено географско означение по смисъла на посочените регламенти, може законно да се използва, стига това да не е по начин, който би могъл да въведе в заблуда средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. При преценка дали това е така националните юрисдикция могат да вземат под внимание продължителността на използването на означението. Добросъвестността на производителя (или липсата ѝ) обаче е ирелевантна.“